

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg skal gerne påtage mig min del af skylden for, at Udenrigsudvalget ikke kom til Thailand. Jeg ville personlig gerne have været oppe i den nordlige del af Thailand og set på bistandshjælpen deroppe, men vi måtte foretage en begrænsning af landene, og derfor var vi med til at vælge Thailand fra. Og det kan hr. Kelm-Hansen med god grund kritisere os for, fordi vi nu ikke har den samme personlige baggrund for at sige nej til Thailand, som vi har, når vi siger ja til de andre lande. Det er jeg enig i.

Men jeg synes alligevel, at de dokumentationer, vi har omkring Thailand, er så stærke og så tydelige – det er jo næsten, så verdens lande står i kø for at komme til at handle med Thailand og for at få kontakt med Thailand – og jeg må altså fastholde, at så er det Thailands hovedproblem at iværksætte en bedre fordelingspolitik. Det kan ikke være Danmarks hovedproblem. Det må være Thailands hovedproblem.

Jeg tvivler ikke spor om – og det vil jeg godt benytte lejligheden til at sige – at i både Indien og Thailand gøres der fra Danidas side et kæmpegodt arbejde, et kæmpegodt kvindearbejde og et kæmpegodt fattigdomsorienteret arbejde. Det er jeg overbevist om efter at have set de ting, jeg har set. Det tror jeg gælder både Indien og Thailand. Men det er jo altså ikke det eneste princip, som skal ligge til grund, der må også være andre principper.

Bjørn Elmquist (V):

Vi har jo fra forespørgerne, SF, hørt, hvad der var baggrunden for at stille denne forespørgsel, og det er først og fremmest at give Folketinget mulighed for at reagere på Udenrigsudvalgets beretning og kommentere den nye rullende 5-års-plan. Vi har også hørt om SF's utilfredshed med i hvert fald dele af planen, specielt hvad landevalget angår.

Således foranlediget vil jeg på Venstres vegne sige, at vi mener, den model, vi i udvalget kik ind for, er den korrekte, og vi vedstår det. Hensigten at skulle koncentrere sig fra det store antal modtagerlande, ca. 60, og ned til godt og vel en snes mener vi er bedst tjent ved, at vi laver en opstilling af nogle principper, nogle generelle kriterier, og at det konkrete landevalg inden for disse rammer bliver foretaget af Danida.

Det betyder selvfølgelig, at der bliver en vis valgfrihed, men det var vi klar over, da vi kik ind i ordningen, og det synes vi også er forsvarligt, og det er så vel på den baggrund, at SF nu føler, at der er nogle af landene, som ikke skulle være på listen, men som vi bestemt mener falder inden for de kriterier, der er opstillet.

Om de syv principper vil jeg i korthed sige, at vi finder, at de er relevante, de er nødvendige, og de er også tilstrækkelige. De syv principper vil sikre dansk bistandspolitikens hovedformål, nemlig at fremme sociale, humanitære og demokratiske idealer, det, der er selve fundamentet for vores ulandsbistand.

Af de syv principper er der tre, jeg ganske kort vil drage frem. Det ene er muligheden for gennem en dialog med det pågældende land at fremme en bæredygtig udvikling, dvs. en udvikling, som også på lang sigt vil være økonomisk og økologisk forsvarlig, og som sigter mod at skabe varige forbedringer for de fattigste befolkningsgrupper.

Jeg vil også gerne fremhæve princippet om, at vi skaber mulighed for i samarbejde med landet at fremme udviklingen af respekten for menneskerettighederne i overensstemmelse med internationalt vedtagne menneskerettighedsstandarder, herunder konventionerne om organisationsfrihed og forhandlingsret.

Vi mener, at der er en indbyrdes sammenhæng mellem disse to principper. En bæredygtig udvikling vil ikke kunne tænkes på det økologiske og økonomiske område, hvis ikke der samtidig på lidt længere sigt vil være en respekt for menneskerettigheder og en demokratisk styreform i det pågældende land.

Endelig synes vi også, at princippet om at fremme dansk erhvervslivs deltagelse i udviklingssamarbejdet er et godt og vigtigt princip. Der var nogle år, hvor det nærmest var fy-ord at tale om erhvervsliv i forbindelse med vores ulandsbistand. Den fase er vi heldigvis kommet ud over. Og det betyder også, at der i erhvervslivet er en levende interesse for at kunne engagere sig og for at kunne deltage.

Og alle de syv principper skal jo tjene til også at fastholde fattigdomsorienteringen.

Om den rullende 5-års-plan vil jeg godt sige, at vi i Venstre giver den vor tilslutning. Vi deltager ikke i kritikken af, at denne 5-års-plan ikke orienterer sig tilstrækkeligt imod fattigdommen. Alle programsamarbejdslandene er klart